

Rigsdagstidende.

1851.

Forhandlingerne paa Folkethinget. № 89.

Tredie Session.

33te Møde.

Foredagen den 29de November.

(Forts.)

Finansministeren (fortsat): Naar der er Spørgsmaal om, hvor stor en Sum Sagen andrager, saa kan jeg med de Anskuelse for Die, som den ærede Ordfører har udviklet ved Fremlæggelsen af sit Forslag, ikke troe, at det skulde være nogen afgørende Betragtning for ham, om der i dette Tilfælde medgik et Par Hundrede Rigsdaler mere eller mindre; men naar han vil vide min personlige Anskuelse om, hvilket af de 2 Forslag der maatte føre til den største Udgift for Statskassen, saa tilstaaer jeg, at jeg oprigtig antager, at det ikke bliver det dissenterende Medlems, thi det er en Selvfølge, at naar Udtællingerne skulle ske efter Træng, saa vil man ogsaa fordrø denne Træng oplyst, og man vil da ikke blot tage Hensyn til den øjeblikkelige Træng, men ogsaa for Fremtiden lade fyldestgørende Undersøgelser finde Sted med Hensyn til, om Trængens Anledning maatte være oplyst. Der er ingen Tvivl om, at det dissenterende Medlems Forslag, selv om det i det første eller andet eller tredie Aar vilde blive noget dyrere for Statskassen end det oprindelige Forslag, dog i Tidens Længde i alt Fald af den Grund vil blive billigere, at en Deel af denne overordentlige Understøttelse kan indbrages efterhaanden som Børnenes Antal formindkes, eller andre Grunde maatte give Anledning til at antage, at Trængen er formindsket. Understøttelsen gives vel ogsaa efter dette Forslag aarlig, men den gives naturligvis ikke paa Livstid, saaledes som efter det andet Forslag; men det maa komme an paa, hvorvidt de Omstændigheder, som motivere en saadan aarlig Naadegave, hvert Aar ere til-

stede. I den Henseende paaligger der igrigt slet ikke Finansministeriet noget Arbejde, som udelukkende er at henseende paa Naadeseckretariatets Gebeet, thi noget lignende finder jo Sted efter Pensionens Lov, ikke at tale om Loven om Invalidforsørgelse; efter begge disse Love er det jo paalagt Regjeringen at paasee, at de Betingelser, der motivere visse aarlige Understøttelser eller Pensioner, virkelig ere tilstede. Naar man saa meget bestemt har udtalt, at den Gages Størrelse, hvorom der var Tale, var 300 Rbd., saa maa det dog erindres, at en stor Deel af disse Betjente paa ingen Naade i faste og visse Indtægter tilsammen have havt 300 Rbd.; flere af dem have end ikke havt 250 Rbd. Den ærede Rigsdagsmand for Hjørring Amts 2den Valgfreds (Sørensen) har gjentagende, uagtet de Oplysninger, han fik af Rigsdagsmanden for Kjøbenhavns 4de Valgfreds (Rothe), misforstaaet Pensionens Lov; der tilkommer ikke efter Pensionens Lov nogen pensioneret Embedsmand sin fulde Gage, men kun de to Trediedele. Iøvrigt kan jeg heller ikke indsee, hvorfor man bestandig vil paastaae, at den ene Embedsclasse skal have den samme Net til Pension som den anden, naar man i selve Pensionens Lov har gjort Forskjel mellem dem, som vare pensionsberettigede, og dem, som ikke vare det, og naar man dernæst i den første Lov, som efter den egentlige Pensionens Lov for kongelige Embedsmænd blev voteret for Underclasserne, nemlig Loven for de militære Underclasser, har antaget andre Principer, end i den egentlige Pensionens Lov, hvorved det paany er stadfæstet, hvad der allerede i Fortiden har været antaget, at visse Underclasser ikke ved deres Afgang i Henseende til Besøielse til Pension eller Understøttelse kunne sættes lige med kongelige Embedsmænd. Det er jo vistnok det Bequemteste og Behageligste, især for alle Besøiingsmænd, naar de sættes i Classe med